

Opinió

Després de sentir aquesta setmana **Carles Puigdemont**, tot un expresident de la Generalitat i cap de llista de JxCat, expressant-se en un llenguatge bèl·lic propi de l'edat mitjana, amb paraules com «confrontació», «via unilateral», «mobilització massiva» o «desbordament», que és aplaudit per centenars de milers de catalans. O un altre expresident de la Generalitat, **Quim Torra**, manifestant, referint-se a Espanya, que «no només van a posar-te a la presó, van a arruïnar-te», dit per ell, que, sense haver fet cap esforç, ara disposa d'un despatx en un dels edificis més nobles de la ciutat de Girona, que té quatre empleats al seu servei a compte dels diners públics, que té escorta personal pagada entre tots, que resideix en una luxosa masia del segle XVI a Santa Coloma de Farners i que gaudirà d'un suculent sou vitalici gràcies als privilegis que li concedeix l'Estat de les autonomies. Sí, després de sentir tots aquests disbarats,

L'exemple de Pere Tubert

Jordi Xargayó

un es pregunta per què als llocs capdavanters de la política no hi accedeixen persones com **Pere Tubert**, malauradament mort dijous passat, que construeixen en lloc de destruir i que dediquen la seva vida a millorar les condicions de vida dels ciutadans en lloc d'empitjorar-les.

Pere Tubert no ha tingut una vida fàcil. Fill d'una humil família de Cassà de la Selva i víctima de la poliomièlitis (ara

que hi ha gent reticent a la vacuna del coronavirus, és un bon moment per recordar l'avenç que ha experimentat la humanitat amb les vacunes), va dedicar la seva vida a la integració social i laboral de les persones discapacitades. No es va resignar a la fatalitat i va fer del proverbi d'ensenyar a pescar en lloc de donar un peix a una persona la divisa principal de la seva vida. No volia caritat; volia dignitat, igualtat d'oportunitats. I amb aquesta filosofia de la vida va convertir-se, l'any 1979, en un dels fundadors de Mifas, una entitat pionera i exemplar, quan aquest país començava a veure la llum de la democràcia i de l'estat del benestar, en la integració social dels discapacitats. Mifas va crear llocs de treball, residències, va fomentar les activitats esportives i va conscienciar les administracions per eliminar les barreres arquitectòniques. Un canvi radical en la vida d'unes persones que fins aleshores subsistien gràcies a la caritat.

Pere Tubert va deixar la presidència de Mifas el primer de gener de 2014 «cansat d'una política que menysprea». Se sentia menystingut per la Generalitat i per l'Ajuntament de Girona i veia que les administracions pretenien retrocedir a la política de caritat dels anys del franquisme, que ell creia ja superada. Després de tants anys d'esforços i d'avenços, va ser un cop molt dur veure com l'Ajuntament de Girona, amb Carles Puigdemont d'alcalde, retirava a Mifas la concessió de les zones blaves per atorgar-la a una multinacional de Madrid, que poc temps després desistiria per incapacitat en la gestió. Puigdemont mai ha demanat perdó a Mifas, probablement perquè les persones acostumen a demanar perdó quan han causat perjudicis involuntàriament, sense cap malícia, i en aquest cas l'excalde era conscient de la seva decisió. Pere Tubert ha sigut un lluitador tenaç i una persona exemplar que ens ha deixat amb només 67 anys, quan encara no tocava.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio@ddg.cat

Orgullosos de ser aquí

M. CARMÉ RIBAS I MORA FILLA DELS FUNDADORS DE LA DESAPAREGUDA GRANJA MORA. GIRONA.

■ Crec que a la vida hem de ser capaços de reconèixer les coses bones, no sempre hem de veure les coses negatives.

Dic orgullosos de ser aquí, orgullosos de ser vius, orgullosos d'estar més o menys bé de salut, però sobretot de viure on vivim. Al centre Joan Suñer, molts de nosaltres som conscients que, si no haguéssim viscut aquí, degut a l'edat avançada de molts, aquest virus que no hauria d'haver arribat mai se'ns hauria emportat ben lluny.

La meua veu no és sola, és la dels llogaters o ja podríem posar la paraula «família» del Centre

Joan Suñer, encara que jo no puc compartir moltes coses de les que fan, m'hi sento a prop i quan veig o em truquen per telèfon em fa la sensació de ser de la família.

Ens han fet sentir acompanyats, cuidats i a vegades fins i tot mimats, mentre a fora les notícies eren ben negatives sobre el virus.

Voldríem fer un sincer agraïment a la persona que l'encapçalla i està sempre al davant de tots nosaltres, la directora, la Judit, i a totes les persones que treballen amb ella. Hem passat mesos de por i força, no veient un final clar degut a les notícies, però hem rebut mostres de consol, d'ànims i que tot sortiria bé, i ens han ajudat moltíssim. L'única mirada a l'exterior que teníem era la del televisor, a excepció de qui disposés

de vista, com alguns habitatges. Veure la televisió eren imatges horribles que es repetien una i altra vegada.

Tota la gent que forma part d'aquest centre vetlla perquè estiguem bé, perquè no ens falti de res i sobretot perquè el virus no tregui el cap per aquí, i s'ha aconseguit. Jo mateixa he negat la visita a molta gent i ho han d'entendre, no soc sola i hi va la salut de mes d'un centenar de persones. Hem complert amb totes les recomanacions i restriccions i s'han vist els resultats.

Han estat mesos que la gent no s'ha pogut sentir acompanyada ni a prop de ningú, només de vosaltres, que heu fet tots els papers: fills, germans, infermers, cuiners... qui ho necessitava, intermediaris amb el món extern. Nosal-

tres seguim aquí, orgullosos de pertànyer a aquesta gran família.

Gràcies, Judit. Gràcies, Manel. Gràcies, Josep. Gràcies, Rafael. Gràcies, David. Gràcies, Carme. Gràcies, Victoria. Gràcies, Rosa.

En l'àmbit personal, disculpeu-me per no haver-vos rebut i sobretot no sortiu.

Nadal a totes bandes

EULÀLIA RODRÍGUEZ PITARQUE TORROELLA DE MONTGRÍ

■ Era l'estiu quan ja es parlava de com seria Nadal. No era encara la tardor quan ja es preguntava com serien les cavalcades dels Reis. Ningú no pot negar que ha estat el Nadal més anticipat de tots els que hem viscut i tot per no poder preveure-hi res i només deixar que la realitat es vagi imposant

per ella mateixa fins a l'últim moment.

Ens avancem sense saber viure el present. No acceptem els canvis, fins i tot quan són imposats pels efectes d'un virus que no controlem. Volem ser mestres del temps i de la vida quan, com és evident, no ho som.

El futur no el podem preveure a curt termini. Acostumats com estàvem a planificar-lo, ara hem de desistir-hi i viure el dia a dia pensant en el bé comú i no en el personal. Aquestes festes la llum interior de cada persona és la que cal encendre, la llum de l'esperança perquè siguin cada vegada menys les persones afectades per la pandèmia i perquè un dia puguem conviure de nou amb una nova lliçó de solidaritat i sentit comú aprasa.

La purga de les festes

Matías Crowder

El meu fill de tres anys, esperant, mira per la finestra el cel de barri dels Químics de Girona. Vol enxampar els Reis Mags espiant-lo. Li hem dit que havia de portar-se bé perquè els Reis són «màgics» i el miraven. El Pare Noel, el Tió, tots li tenen l'ull posat. Des del cel. Creu en tots ells. Aquest any que, per la covid, no hi haurà cavalcada, ha temut que no vinguessin.

Puc entendre la seva il·lusió. Jo també la tenia. El meu pare solia tocar una campana. Ho feia quan era l'hora d'obrir els regals o al minut zero de l'any nou. A l'Argentina era estiu i feia molta calor, però el menjar era igual a l'uropeu: gall dindi, torrons, nous, tot molt càldric. Sumat a l'alcohol, que corria com rius, posava a tots els adults les galtes vermelles, com les de Santa.

Durant anys vaig odiar les festes (mama, no llegeixis això) perquè el següent després de la pujada del brindis eren les baralles entre la gent gran. Les cares pàl·lides i els moviments lents a l'altre dia. Soc de la *quinta* els pares de la qual anaven a brindar amb el veí i t'obligaven a dir-los «feliç el que sigui». No entendria fins molt més gran per què ho feien. Si ho passaven fatal. Celebrar les festes. Vaig intentar escapar d'aquestes durant anys. Escapolir-me. Les meves primeres festes a Girona, ja fa vint anys, més sol que la una, vaig trobar aquell desastre familiar a faltar.

Quan algú mor se'l plora, si ha estat estimat. I les festes següents a la seva desaparició, sobretot, se'l trobarà a faltar. Aquestes festes, com cap altra, seran molt sentides. Milers de famílies sentiran una pèrdua recent. Tant així que podrien succeir en silenci. Com un dol. Carbó per

a tothom.

Amb l'estrès típic de desembre hem estat sentint que aquesta corda tensa des del primer confinament saltaria pels aires. He sentit els amics de sempre, aclaparats per la data, fer broma sobre la necessitat d'un dia de la Purga. Aquest dia en què, segons el film de Hollywood, un podria assassinar el veí / familiar sense anar a la presó. I m'ha fet pensar que les festes tenen una mica de purga. Una de molt personal. I que per això, en part, la nostra gent gran ho feien.

No ens purguem de pecats, a les festes ens purguem del temps. El viscut, el per viure. Dels desacords. Del que no va ser, o el que sí va succeir però d'aquesta manera torta que té de vegades el destí. De l'espai buit. Per començar de nou. Pels que venen, com el meu fill, amb cita prèvia per a l'esperança. Pels que ja no hi són.